

Cetatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) IUNIE 2023

Nr. 6 (34)/ IUNIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 – 6889

1

BILANȚ – 70

Marii gânditori spuneau că la vârsta Biblică de 70 de ani e musai să faci un bilanț, ca eventual urmașii să ia de la „sursă” informațiile. Voi face ca atare o scurtă introspecție în vremea copilăriei, adolescenței și apoi detalii intime după ce am primit în dar **INELUL cu monograma „MC”**, al cărui cavaler m-am ostenit să fiu.

M-a născut măicuța pe 25 iunie 1953, în satul Rădulești, de pe Valea Ierului (*colonie* - deși mie nu îmi place această denumire, pe care am completat-o conceptual), sat întemeiat de bunicii mei, alături de alți 34 de băștinași, veniți din 10 sate sălăjene, în 1928, – pe atunci în Regiunea Maramureș – județul Satu Mare, în prezent -, într-o familie de plugari, proprietari a circa 5 ha de teren agricol. Am avut o copilărie fericită, lipsită de griji și nevoi (toate greutățile atârnav în desaga părinților, într-

un mediu drăgăstos, familial sănătos, în care munca și respectul suplineau toate neajunsurile, pe care acum le înțeleg și pricep altfel, adică în dimensiunea lor reală. Cei dornici să cunoască detalii ale perioadei au la dispoziție monografia satului¹.

Expresia devenită proverbială în sat - *să nu mă faci de rușine* - chiar dacă este a unui timp care nu permite răstălmăcire și intimidare datorită transformărilor și inovațiile societății contemporane, este încă valabilă. Ea stă ca o comoară de nepuizabil exemplu personal, din care s-a tras tradiția în sat, dar și din ascensiunea strălucită a datoriei pe care am învățat-o atunci și acolo. Am deprins comuniunea de gândire, ancorată în tradiții, dreapta credință și bunul simț, toate implantate adânc și desprinse din experiența și învățătura liturgică, pentru că despre lămuriri și înțelesuri împărtășite este vorba în cele mai multe dintre pilde oferite de satul meu natal.

Munca și Purtarea străbunilor mi-au fost pildă. Tuturor acelor care au zidit această trainică **colonie românească**, ca pe o Cetate, ce a strălucit prin bună purtare, Respect și Solidaritate Cetățenească, le datorez mulțumiri și tuturor acelor care prin faptă și atitudine m-au sprijinit pentru ca eu să Onorez cu acest bilanț și Vatra natală.

În demersul meu de Bilanț la 70 de ani, nu pot să nu recunosc că sunt ceea ce sunt și datorită strămoșilor, măcar pe parte genetică și spirituală. De aceea includ în realizările mele modeste și în arborele genealogic din care mă trag și pe care l-am slujit prin acest **INEL monogramat** în strălucire de aur **MC**. Bunicul matern, Găvrila „mergea pe jos, în fața carului cu boi, cu clopul în mână și se ruga”!, iar bunica Floare - moașă voluntară a satului - „știa pe dinafară toate rugăciunile zilei” și le spunea acolo când și unde erau de lipsă. De când am aflat aceste amănunte, povestite de mama, m-am tot gândit: oare la ce și cum se rugau ei, bunicii? N-am reușit decât intuitiv să dezleg misterul, pe cât am putut. Cu certitudine se rugau pentru copiii și nepoții lor! Fie-le în veci vrednica pomenire!

Și din „lecția” de viață, a bunicilor și părinților, am înțeles strădania lor pentru a răzbate într-o lume în care lor le erau interzise dreptul la libertate și expresie deplină. Ce contrast izbitor: românii au salvat imperiul austro-ungar la 1848! Ungurii îl îngropau! Voluntari Români, în 1918, salvau Viena! Ungurii o îngropau în, și cu aerul bolșevismului! Și între asemenea paradigme strămoșii mei au fost incluși, fără a conta prea mult, printre „numărați”. Și datorită acestui fapt sunt mândru că sunt român!

Și ca să parafrazez răspusul dat de celebrul dr. Cristian Rachitan², la întrebarea cine sunteți?, voi esențializa așa: sunt un român, care în cei 7 ani de acasă a mânat găștele pe ulița satului la Tău, sau pe miriștea de pe lângă Valea Ierului, plecat la oraș, unde am trăit în pace și prietenie cu vecinii unguri de pe dtradă, unde mi-am întemeiat cariera și apoi familia și unde m-am simțit mereu bine, acasă. Și după o atare reflectare, gândul m-a dus la traiul pe care l-au avut strămoșii mei.

Ce-mi cereau tata și mama când mi-au încredințat **INELUL** cu monogram „**MC**”? Să-l apăr cu Onoare, Demnitate pentru ca să-mi devină Emblemă, ca și Serviciul în slujba Patriei mele România! Era, în fond, vorba de continuarea aceluia înalt prestigiu pe care bunicii - materni, Găvrila și Floarea Buboii, sau/și Dumitru și Maria Moșincat - l-au edificat în fruntea comunității în care au trăit și pe care prin truda lor, tata Vasile (Vasiliu - înscris la Școală) - și mama Ana, l-au sporit cu sudoarea frunții și bătătura palmele lor de plugari. E greu, pentru unii, să înțeleagă această peste măsură

¹ Dr. Constantin Moșincat, *Rădulești. Plugari la datorie*, Editura Tipo MC, Oradea, 2023

² „Am avut privilegiul de a fi în preajma președintelui Regan. Am învățat de la el că trebuie să fii în stare **să-ți iubesti rădăcinile ca sa-ți poți iubi țara**. Să îți cunoști strămoșii. Dar să iubești și locul în care te duci pentru că altfel nu vei putea locui acolo” îmi mărturisea într-o discuție cel care este socotit între primii trei speciașiști diagnosticieni ai planetei, specialist în malformații structurale ale oaselor, etc. Sunt un român care în copilărie păzea vacile pe munții și dealurile din zona Gurii Văii și între acel moment și acesta, am traversat lumea de la un capăt la altul: dintr-un sat mic care se cheamă Gura Văii, undeva pe malul Dunării, de unde am plecat la 11 ani și am ajuns pe marginea cealaltă a lumii, a Americii, tratând personalități chiar și din guvernul american”.

responsabilitate ce mi s-a dat tocmai de către aceia care m-au iubit și pe care i-am iubit și respectat nespus!

Totul a fost, din acel moment, asumat și direcționat, spre un asemenea țel, de a servi cu devotament și suprem efort, precum un cavaler, pe stăpânul său. Pentru mine, **Inelul de aur**, *inscripționat cu „MC”*, n-a avut preț, ca greutate în sine, sau valoare de karate, ci numai semnificația dată de încrustarea propriei mele identități, devenită simbol de familie: „MC”. Or, o asemenea greutate avea o cuprindere cvasitotalitară. Practic aici, în *cercul Inelului „MC”*, se învârtea întregul meu univers tainic, întregul destin. **Emblema „MC”** a însemnat: Muncă, Responsabilitate, Onoare, Ambiție, Aspirație, Planificare, Cumpătare, Plăcere, cu măsură în toate. Așa, din proiect în proiect, am adunat în snopul anilor 70. O viață trăită în cadență de marș ostășesc, spre servirea unui ideal marcat de **Inelul „MC”**, pe care l-am slujit cu spirit de cavaler! Frumusețea anilor nu au comparație mai fidelă decât tot ceea ce include, simplu, cuprinzător și explicit acest **Inel ca simbol emblematic: „MC”!**

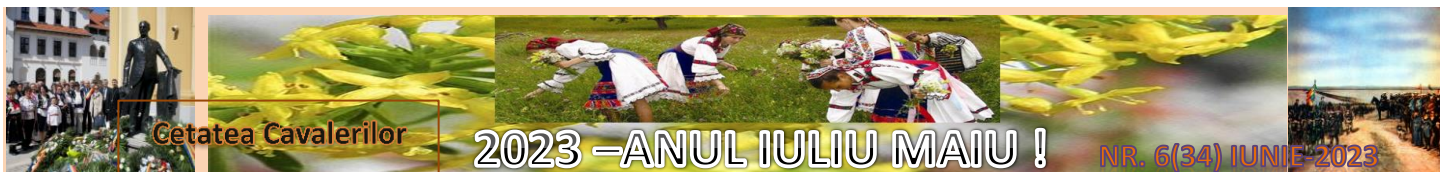
Și, în fine îmi place să cred, cum zic cu șarm și mult drag nepoatele mele, am pus la cale o nouă publicație: **Biblioteca Bravului Cavaler și Cetatea Cavalerilor**, ambele cu sigla „MC”, ca și Editura Tipo „MC”, care au același logo: **Cartea Mea e și a Ta!**, ca **Ajutor împrumutat!** Pentru că învățătura e singura avere care nu se poate lăsa moștenire, și pentru ca o „tolbă” de informații să nu se risipească, mai ales într-o vreme în care restricțiile impuse oficial au paralizat orice formă de publicare - tipărire și întrunire, pentru confruntare de idei, am apelat la tehnologia modernă și am postat în mediul en line această platformă pe care structurat-o cu gândul de a găzdui, la alegere, orice, sau chiar adăuga ce ar fi nevoie. Mă bucur că am ajuns la 35 de numere consecutive, plus 2 „Suplimente Eminescu” tipărite și unul „Avram Iancu”, pregătit, în tiraje reduse. Cel mai important este însă faptul că de la o temă inițială „Trianon” revista a căpătat rubrici permanente: *Națiunea română, Salonul Cavalerilor; Documente; Recomandări; Opinii - cu și fără pardon; Adrese poștale*, cu peste 30 semnături în fiecare din ultimele numere. Nu cunoaștem exact numărul de cititori, fapt pentru care ne străduim să îmbunătățim platforma inclusiv cu receptarea opiniilor cititorilor. *Cavalerii noștri* trimit articole de istorie și cultură cu o tematică foarte variată, lucrări inedite, ori/și ultimele volume de autor, spre a le face cunoscute cititorilor. Așa am observat că, de la un număr la altul și sperăm pe mai departe, valoarea publicației noastre crește în interesul cititorilor.

Mesajul de pe lespede de mormânt al primului prim-ministru Barbu Catargiu, a rămas testamentar pentru Cavalerii de Clio: **Totul pentru Patrie! Nimic pentru Mine!** Și acest spirit străbate toate volumele legate între copertele *Retrăirilor istorice* de la MAIA, toate sub patronajul eruditului comandor dascăl Jipa Rotaru, sprijinit în tot și toate de distinsa doamnă, fiică și nepoțică.

Sfințirea steagului Cavalerilor de Clio, a reprezentat un moment emoționant și înălțător al activității noastre, care a avut loc în 30 ianuarie 2021, la Biserica Milșitară „Sf. Gheorghe”, din Oradea, de către pr. capelan Mircea Ioniță, iar cel al Filialei Maia cu prilejul sesiunii din toamnă.

Înțelegând faptul că de la început Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului, iată de ce ne-a chemat El, prin Evanghelie, ca să căpătăm slava Domnului nostru Isus Hristos. Pentru această pas trebuie să avem și un motiv

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

convingător ca să putem primi și să fim parte la sfințire – bazat pe cuvintele din Evrei 12:14: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”

IN HONORE OMNIUM (în onoarea tuturor)

E greu de adunat esențialul vieții de 70 de ani și al muncii profesionale de peste 50 de ani, pusă în slujba patriei, atunci când ești investit de cei mai dragi dintre ai tăi și cu **emblema Inelului de familie**, încă de la vârsta majoratului.

Din acele lucruri făcute, gândite sau întâmplare, pot să socotesc că mi-am îndeplinit cu brio toate cele câte mi-au fost rânduite la început de viață de ursitoarele de cireșari. Mă pot mândri cu faptul că am fost înconjurat de oameni care m-au îndemnat, sprijinit, ajutat, îndrumat, corectat și orientat în viață, de la primul învățător – Angela Oros– la cel de pe urmă îndrumător universitar – dr. Viorel Faur - pentru ca toate cele înghesuite cu sila între paginile acestui album să aducă consistență și substanță, să dea strălucire de aur și să rotunjească intimitatea inelul devenit între timp un simbol drag întregii mele familii. Și lor le datorez alese mulțumiri pentru răbdare, înțelegere și dragostea mângâietoare pe care mi-au returnat-o, tot timpul, cu fără de măsură.

În onoarea celor care s-au ostenit a-mi trimite câteva gânduri și aprecieri, dar și celor care nu au făcut-o, dar de care mă leagă amintiri foarte plăcute, aștern aceste rânduri în semn de respect și mulțumire. Mă întorc cu drag la rădăcini, acolo în colbul de pe ulița satului natal și revăd pruncii, de seama mea, cum s-au înălțat în viață. Îmi amintesc de cei de pe Agârbiceanu, din Carei – aici pomeniți de Radu Olah -, de colegii din liceul militar cu ale lor *Gândurile în... rânduri*, a căror revedere mă încarcă cu tinerețea de altădată. Îmi amintesc de toți cei care au fost în *front*, prin preajma mea, în peste 30 de ani de carieră militară.

Cele mai frumoase amintiri sunt însă legate de carte. De scotocirea prin arhive, de discuții despre cei care au devenit eroi din cățile editate. Munca din arhive și sprijinul lucrătorilor a fost și lungă (35 de ani) și grea, dar și extrem de frumoasă și plăcută atunci când, prin efort propriu, descoperi conexiuni inedite dintre evenimente și oameni, fapte și consecințele lor. Simpozioanele de la Muzeul Militar și volumele de **Pietre de hotar**, sunt mărturie a faptului că munca de cercetare a fost expresie a seriozității și calității academice, prin îndrumarea prof. Aurel Pentelescu și participarea generalilor: Gh. Tudor Bihoreanu, Mircea Velicu, Ioan Bordei, Mihai C. Lungu, comandor Jipa Rotaru, col. Nicolae Ciobabu, Ilie Schipor, Alexandru Baboș, V. Tutula, Ion Dănilă, Petrică Otu, Gh. Nicolescu, L. Moise, Costică Botoran, N. Moghior, Alin Spânu, Costin Scurtu, L.

Țăranu, Petre Opreș, I. Lăcătușu, Mihai Drecin, I. Popovici, D.O. Rusu, Ionel Burlacu, Iulian Boțoghină, A. Țărău, Bujor Dulgău, Georgiță Mihai, ș.a. Păi cam peste tot pe unde am fost la Constanța, Pitești, București, Arad, Satu Mare, Baia Mare, Carei, Toplița, Budapesta, Chișinău - am cunoscut oameni de ispravă. Atunci am legat trainice prietenii! Și ele nu s-au ofilit decât prin plecarea unora, ba altele noi au sporit. Sărbătorile unităților, organizate cu Gr. Bartoș, în 1996 – până la cele din *Primăvara întregirii Bihorului* (2019), făcute cu Dan N. Poinar, ori ale unităților prin care am lucrat în Divizia 11, poartă pecetea urmei Inelului cu monograma „MC”.

Vor rămâne dragi sufletului meu acțiunile pe care *Cavalerii de Clio* le-au înfășurat în tricolor și le-au derulat din Vestul românesc până la Maia, în Ialomița. Așa a apărut acest spirit, al „cavalerului” locului, de continuă ridicarea a **Cetății Cavalerilor**. La acest proiect au aderat alți prieteni: Delia Pantea, Miorița Săteanu, Angela Faina, Maria Vaida, Mirela Silaghi, Daniela Ciută, Antița și Pașcu Balaci, George Roca, I.Micu, I. Tătar, C. Durgheu, Marin Curta, Gr. Morar, V. Diaconu, I. Ținc, ș.a.

5

Nu am uitat să mă joc. Și asta pentru că am bătut mingea cu Sergiu, în vremea copilăriei sale, apoi cu nepoata Viviana. M-am jucat cu mașinuțele cu Sergiu și acum fac întrecere cu ele cu Bianca. Am ținut de șaua bicicletei „Pegas” a lui Sergiu, am împins tricicleta cu Vivi și Bibi. Am sărit șotronul. Ne-am jucat! Am

încercat și trambulina, cât m-or biruit șalele. Am fost și „călăreț” și „păcălici” pentru copii din preajma mea. Am cântat la petreceri și ne-am bucurat unii de succesele celorlalți. Am pus umărul la toate pentru ca să fim o familie frumoasă și fericită, de Oameni normali.

Cu românul din mine însumi am stat adesea la taifas și ceva, sau cineva, mă sfătuia: mai fă-o pe asta și gata... Dar nu s-a putut. M-am rugat cam puțin, pe motiv de timp... Dar poate că..., după 70 de ani să devin *înțelept* și să mă îngrijesc mai mult și de sufletul meu. Cam asta a fost. Cum va fi, vom mai vedea. Vă încredințez însă pe toți pe toți de respectul și dragostea ce v-o port, fiecăruia în parte. Norocul a fost al meu să vă cunosc, iar acum să Vă dau un binemeritat: ONOR!

În Onoarea tuturor, Eu, colonel dr. Constantin Moșincat
- **Cavaler al Inelului Meu** -, ridic paharul pentru sănătate și **Mulți Ani!**

